

“Кожен кадровик повинен бути хорошим психологом”

Колишнього помічника начальника станції Львів з кадрів Олександра Стадника добре пам'ятають за принциповість у роботі і нинішні керівники підрозділів залізниці, і пересічні залізничники. Вміння задалегідь побачити у людині фахівця для тієї чи іншої посади дано не кожному. Із цим даром Олександр Феодосійович, мабуть, народився і удосконалював його впродовж десятків років. Почесний залізничник Олександр Стадник пропрацював на магістралі 49 років, із яких 34 присвятив кадровій роботі.

Робота на два “фронти”

Після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту за спеціальністю “Рух залізничного транспорту” Олександра Стадника скеровують працювати черговим по станції Більче – Волиця. Після двох років праці тодішній начальник Львівського відділка Олександр Трофименко запропонував молодому спеціалісту посаду інженера у першому секторі. З натхненням і наполегливістю молодий інженер вимальовував схеми станцій, і скористатися ними можна й нині. Зарплати інженера ледь вистачало на прожиття родини, яка після одруження поповнилася двома дітьми, тому Олександр Стадник звернувся до начальника станції Львів Павла Лебедєва із проханням перевести його працювати на якусь станцію відділку. Роботу знайшли – спочатку черговим по парку станції Львів, потім черговим по станції Львів, маневровим диспетчером. Непомітно злетіли 10 років праці. Згадуючи цей період свого трудового життя, Олександр Стадник найскладнішою вважає працю черговим по станції Львів. Йому завжди було цікаво спостерігати за людьми, за особливостями їхньої поведінки: як поводитися людина у різних ситуаціях? Почав цікавитися психологією, астрологією, і ці знання стали в нагоді у подальшій кадровій роботі. У 1965 році Олександру Стаднику запропонували посаду помічника начальника станції Львів з кадрів, і він погодився. Тоді на станції, до складу якої входив і залізничний вокзал, трудилось близько 2 тисяч працівників. Упродовж 10 років Олександр Феодосійович займався підбором кадрів для виконання різних робіт на станції. Коли ж постало питання про відокремлення вокзалу від станції, виникла проблема: хто займатиметься кадрами на вокзалі, а хто – на станції Львів. Олександр Стадник розповідає: “Станцію Львів тоді очолював Петро Степанович Бадюк, а начальником вокзалу Львів був Василь Данилович Вишневич, тож обидва говорять, що Стадник буде у них помічником з кадрів. Суперечки двох начальників дійшли до начальника залізниці Григорія Богдановича, і він вирішив особисто розібратися у цьому спірному питанні. Викликає мене начальник залізниці до себе в кабінет і запитує: “Куди хочеш іти працювати?” Відповідаю, що, мабуть, на станцію Львів, бо трудився там черговим по станції. Начальник залізниці, хоча був строгим, але завжди розсудливим, зауважив: “Обоє начальників – і станції, і вокзалу – хочуть, щоб ти працював у них кадровиком, що робитимемо?” – “Добре, тоді буду працювати на двох підприємствах”, – відповідаю. Отак і працював я 5 років на два “фронти”.

Олександр Феодосійович пригадує, як прийшли працювати на роботу Олександр Саєнко, Володимир Гладун, Ярослав Федак, брати Пайончківські, Олександр Лук'янов та багато інших. Керівництво Львівської дирекції залізничних перевезень довіряло Олександру Стаднику підбирати майбутні залізничні кадри у Львівському технікумі залізничного транс-

порту. Загалом щороку Львівська дирекція поповнювалася вісьмома молодими спеціалістами, які згодом ставали керівниками різних підрозділів та підприємств залізниці. Самому ж Олександру Стаднику випало трудитись під керівництвом п'яти начальників дирекції – від Олександра Трофименка до Леоніда Ткачука – та п'яти начальників залізниці – від Григорія Головченка до Георгія Кірпи.

– Посада кадровика вимагала постійного контролю за роботою працівників, виїздів на станцію Львів навіть серед ночі, щоб перевірити роботу працівників різних професій, а особливо башмачників, адже траплялося, що вони порушували трудову дисципліну і навіть виходили на зміну напідпитку. Робота башмачника відповідальна, потребує достовірної перевірки швидкості вагонів, яка тоді проводилася вручну, тому й зрозуміло, чому їхню працю потрібно було ретельно контролювати. До кожного працівника цієї професії необхідно було віднайти потрібне слово, навіть певну інтонацію. І це спрацьовувало, – розповідає Олександр Стадник. – Загалом тоді питання з кадрами стояло по-іншому. Башмачників на залізницю дуже бракувало, тому впродовж 20 років їздив по селах у пошуках кременезних чоловіків, які могли б працювати за цією професією. Праця була важкою, вимагала значних фізичних зусиль, тому чоловіки мали бути насаперед фізично сильними.

Кожна людина – унікальний характер

Вмінню працювати з людьми Олександр Феодосійович вчився у своїх наставників, серед яких Віктор Михайлович Нікітін. Досвід, який здобував у житті, знадобився у подальшій роботі. Згодом під час прийому на роботу кадровика Олександру Стаднику достатньо було запитати в людини дату її народження, аби знати про неї все чи майже все. “Коли говорив чоловікові чи жінці риси їхньої вдачі, ті дивувалися, запитували: “Ви що – зі мною працювали?” Я ж лише усміхався та відповідав, що бачу це за документами”, – розповідає Олександр Феодосійович.

Коли ж траплялися якісь виробничі розбіжності, Олександр Стадник сміливо дискутував із керівництвом, відстоював свою думку. За принциповість, справедливість і правдолюбство Олександр Феодосійович часом мав неприємності, та все одно від свого не відступав. Про прямотинну вдачу кадровика Стадника знали навіть у Міністерстві шляхів сполучень СРСР. Поважали Олександра Стадника і за щирість та веселу вдачу. На урочистостях чи якихось святкуваннях він завжди був душею товариства – знав багато дотепних жартів, оригінальних тостів, писав і продовжує писати вірші, які залюбки декламує. Таким же енергійним, доброзичливим і веселим залишається він і у свої 83 роки.

– Яким же повинен бути кадровик? – цікавлюся в Олександра Феодосійовича. – Грамотною, розумною і доброю люди-

ною. Із кожною людиною потрібно вміти розмовляти її мовою, адже скільки людей – стільки характерів. Для цього потрібно знати психологію. І понад усе повинна бути справедливість. Я пройшов велику школу життя, тож дозволю собі повчально сказати іншим, що на транспорті без дисципліни далеко не заїдеш. Дотримувався цих переконань сам, такі ж риси завжди хотілося бачити в інших людях.

Про дитинство уродженець Хмельниччини Олександр Стадник згадує неохоче – на його долю випало чимало страждань. У голодоморний 1933-й рік чотирирічною дитиною шукав на городах гнилу картоплю, з якої мама пекла йому із сестрою млинці.

– Батько у 1941-му пішов на фронт, а я із сестрою залишився з мамою, – розповідає Олександр Феодосійович. – Під час німецької окупації нам дали ярмо, плуг, бика, і так ми обробляли землю. У 12 років я вже вправно косив траву, яку заготовляли на зиму. Після перемоги над фашистською Німеччиною було наказано все добро здати до колгоспу, а мене, оскільки був я міцним парубком, взяли молотобійцем. У 15 років я став ковалем – із танків знімав металеві деталі і робив відра, молотки та інші речі, необхідні у господарстві. Крім того, вмів правильно виправити шкіру, з якої шив взуття, особливо подобалися дівчатам чоботи і туфлі на високих підборах. Подальше своє життя не уявляв у цій роботі, мріяв про навчання. Батько не повернувся з війни, тож я мусив сам подбати про своє майбутнє. За порадою двоюрідного брата пішов навчатися до залізничного технікуму у Львові.

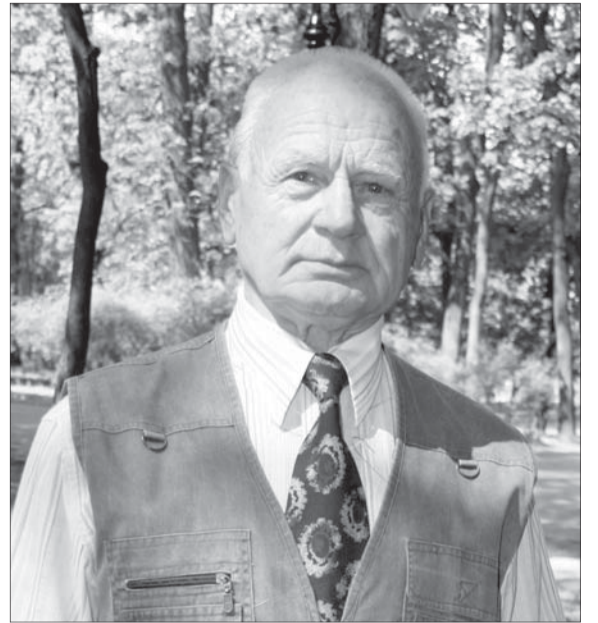
Олександр Феодосійович розповідає, що роки навчання були голодними – харчувалися студенти за картками. Несите життя заставляло десь підпрацьовувати, аби не лише добре навчатися, але й після науки займатися улюбленим видом спорту – боксом.

Зараз про це Олександр Феодосійович згадує легко, навіть жартома.

У 1996 році Олександр Стадник пішов на заслужений відпочинок, хоча ще мав сили працювати. Залізниця тоді переживала непростий період у своїй історії – скорочення штату, тож він, розуміючи, що молодим більше потрібна робота, написав заяву на звільнення. З того часу минуло 16 років. Олександр Феодосійович і нині цікавиться життям магістралі, коли зустрічається із колишніми колегами по роботі і нинішніми залізничниками, їм завжди є про що і поспілкуватися, і пожартувати... Приємно ветерану і те, що начальник Львівської дирекції залізничних перевезень Ярослав Федак минулого року запросив його на святкування 150-річчя Львівської залізниці, вручивши пам'ятну медаль з нагоди цієї історичної події. Такі зустрічі в колі колективу для колишнього кадровика Олександра Стадника є незабутніми.

Династія Стадників

Олександр Феодосійович започаткував залізничну династію, яку продовжили його діти. Син Юрій Стадник віддав залізницю 43 роки і нині працює в апараті головного ревізора з безпеки руху поїздів, донька Тетяна Табакова на залізницю вже 35 років, працювала на станції Львів, у Львівській дирекції, у службі електропостачання залізниці.

Дружина Галина 29 років трудилася на вокзалі в групі обліку. Двоє онуків працюють у Рівненській дирекції залізничних перевезень. Залізничний стаж родини Стадників становить близько 160 років. Ще один онук – Павло Табаков – не пішов залізничним шляхом у житті, Олександр Феодосійович розуміє, що на все має бути добра воля, і має інший гарний привід пишатися онуком: Павло Табаков переміг у телевізійному проєкті “Голос країни-2”. Тішиться Олександр Стадник і своїми п'ятьма правнуками, вважає, що має для кого жити, кому передати свою веселу вдачу, життєлюбність, наполегливість. І це додає йому бажання жити якнайдовше. Олександр Феодосійович має свої правила щасливого довголіття. Ось основні з них: більше рухатися – робити щоденну зарядку, дотримуватися вікового раціонального харчування (до 40 років можна вживати практично все, потім – поступово їсти в меншій кількості, не споживати м'яса); мати улюблену роботу; знайти кохану людину – свою половинку в житті; відмовитися від шкідливих звичок – не вживати спиртні напої, не палити, не вживати наркотики; постійно вдосконалювати свою роботу; завжди мати свою точку зору; сміятися хоча б 20 хвилин на добу; добре висипатися; робити людям тільки добро, до всіх ставитися з любов'ю, пробачати образи і не тримати в собі зла.

Харчування в Олександра Стадника особливе – усі продукти він не варить до повної готовності, а запарює, щоб у них збереглися вітаміни. Вживає багато овочів, зелені і фруктів, від м'яса він взагалі відмовився. На дозвіллі Олександр Феодосійович займається йогою. Фізичне навантаження і рух він вважає найкращими помічниками міцного здоров'я людини. Упродовж 15 років Олександр Стадник спить на дошці, під голову кладе овальний валик, наповнений ялівцем, а щоранку виконує цілий комплекс вправ для масажу всього організму. Лише тоді береться за домашню роботу, крім того, любить працювати на присадибній ділянці, завдяки якій на обідньому столі завжди є овочі, фрукти, зеленина. Удома ремонтує взуття, навіть сконструював шило, яким можна зашити практично все. Послугами майстра Стадника користуються сусіди, знайомі, родичі, він одержує задоволення від почуття потрібності іншим. Олександр Феодосійович почувається самодостатньою людиною: він – добрий господар, уважний і люблячий чоловік, батько, дідусь і прадідусь, без нього і сьогодні не обходиться жодне свято, де він, як і колись, душа товариства.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА